

بزرگی‌هایی که از فرصت‌های کوچک می‌روید!

«هر وقت فرصتی برایت مهیا شد آن را از دست نده. منتظر فرصت‌های کامل نمان که روزگار، همان فرصت‌های کوچک را هم از دستت می‌گیرد...»

«هر وقت فرصتی برایت مهیا شد آن را از دست نده. منتظر فرصت‌های کامل نمان

که روزگار، همان فرصت‌های کوچک را هم از دستت می‌گیرد...»

شاید همه ما يك وقت‌هایی فرصت‌هایی را از دست داده باشیم که بعدها حسرت همان فرصت‌ها را بخوریم. فرصت‌هایی که در وقت خودشان خیلی به نظرمان ارزشمند نبوده‌اند.

مثلاً فرصت دیدن يك آدم بزرگ و دانشمند فراهم می‌شود، بعضی‌ها همان فرصت برای استفاده از دانش او را، هرچند کوتاه و آشنایی با او را، هرچند کم، غنیمت می‌دانند و برخی دیگر فکر می‌کنند که حالا اگر می‌شد جلسه‌های پیوسته و مستمری داشت خوب بود، وگرنه مثلاً در يك جلسه نیم‌ساعته چه قدر می‌شود با او آشنا شد و از صحبت‌هایش استفاده کرد. بعضی‌ها این‌طوری این فرصت را از دست می‌دهند و بعضی دیگر به اندازه همان جلسه استفاده می‌کنند و دسته‌ای که معمولاً تعدادشان کمتر است، آن جلسه را مقدمه قرارهای بعدی و آشنایی عمیق‌تر می‌کنند.

از این قبیل فرصت‌ها در زندگی هرکداممان بارها و بارها پیدا می‌شود. نمی‌دانم هر کداممان تا به حال چه‌طور به این موضوع و این فرصت‌ها نگاه کرده‌ایم، اما شاید به ذهن آدم برسد که با فرصت‌های کوچک که کاری پیش نمی‌رود. جالب است که جمله بالا (ابتدای این مطلب) را امام ششم، امام جعفر صادق ع می‌گوید که فقط فکر کردن به مجموعه شاگردانی که تربیت کرده کافی است تا آدم عظمت و تأثیرگذاری‌اش را احساس کند.

شاید از بزرگی امام صادق ع است که از فرصت‌های کوچک و کارهای کوچک حرف می‌زند و دامنه و عمق تأثیر و ماندگاری کارهایش از بسیاری کسان دیگر بیشتر است. توجه به این نکته در زندگی این امام مهم است که نه جلسه‌های درس و حلقه‌های گفت‌وگویی علمی و فکری را فدای دیگر ابعاد زندگی می‌کرد و نه به خاطر فعالیت‌های علمی و فکری خود، از رسیدگی به امور معیشتی زندگی این دنیا و مثلاً پرداختن به زمین کشاورزی و... باز می‌ماند. چنین کسی می‌تواند بعد از قرن‌ها همچنان زنده و تأثیرگذار بماند و از یادها نرود که هفته آینده سالروز شهادت اوست. و طبیعی است بعد از سال‌ها و قرن‌ها، مردم به یاد چنین بزرگانی باشند و به آنها درود بفرستند.